

mõllas wädssind peaga, söimas omma söbro, kes ei wõinud ühtegi rahha mängiattele anda ja toutas wandega, et ta tulleswal pühapäwal keik pühapäwa koli poisid tahtis ennese jure trahteris woõraks palluda.

Agga näddal on pitk, ja Summala käsfi ep olle ni lühhike, et ta mitte käsfo ülleastujat ei peaks kinni wõtma. Enne kui pühapäaw jälle kätte joudis, läks meistri ödde kohtusse ja kaewas Andresse peale, et ta temma rahha olli warrastanud. Kohhus katsus sedda asja läbbi ja keik tunnistusjed teggid sedda selgetks, et mu ükski, kui Andres se warras oluud. — Ta sai wangi honesse kinni pandud ja ei sanud täis werend aasta seal muud middagi kui kuiva leiba ja wet ja peale sedda hea nahha täis witse.

Sepärrast, et ta agga weel noor ja alles lerimatta olli, peasis ta se kord suremast nuhtlusjest, ja tedda woeti jälle omma ametisse, et ta wõis omma poisi aastad wälja õppida ja selliks sada. Ta olli kingiseppa

meistri jures tööl, agga se wanna ekstaja meister, kes tedda keige kurja peale jo enne olli õppetanud, se kiusaja waim ei lasknud tedda mitte lahti. Waewalt ollid kaks aastad möda läinud ja Andrest todi ühe warrastud härja pärrast ahelattes kohto.

Wata, nenda hakkas kurrat piisokesse asjaga peale; sepärrast hoia ennast ka keigewähema patto eest, sest meie näme, et wähhäm pat ikka aeg aialt suremat sünnitad. — Esiteks se warrastud tubbaka rahha, pärrast need tallad, mis Andres kõrtsis ärramängis, kummi wiekümne hõbberubla ja warrastud härjast sadik.

Tõssi on: kummeel ei woi nõdala silmast läbbi miina; agga kurrat woib ka seddagi tehha ja pibo suitsega warrest läbbi minnes poisi süddant ärrarikkuda. Sepärrast on tarwis ikka palluda: Ärra sada meid mitte kiusatusse sisse!